Колись у пралісі царював сірий Вовк. Все живе перед ним тремтіло. Десятою дорогою звірі обминали його палац. Вже поз'їдав він у своїх володіннях чи не всіх зайців, косуль, диких свиней, оленів. Тож часто сидів голодний, клацав зубами і по ночах завивав на місяць.

Та голод — не пан. Вирішив Вовк скликати на раду царів із сусідніх лісів.

Сів Вовк, худющий-прехудющий, на широкий пеньок, а навколо полягали руда, з довгенькою мордочкою, Лисиця, довга зелена Гадюка і старий смердючий Тхір.

— Що чувати у вас, мої друзі? — прохрипів Вовк.— Чи шанують вас всякі там зайці, косулі, олені? ,

—— Хай би спробували не шанувати мене,— просичала Гадюка.— Я швиденько їх приструнчу!

— І в моєму царстві благополучно,— пробелькотіла Лисиця.— Хіба що кози хотіли втекти за лози, та мої стражники дали їм такі лози, що дві кози й один цап — тільки й залишилося від них. Зате смирні, хоч до рани прикладай.

— А в мене трохи мишва вовтузилась. Та я швидко з ними впорався,-1— похвалився Тхір.— Вони так знахабніли, що пробували навіть свої школи запровадити. Я спочатку дозволив. А тепер — школи є, а мишенят за партами нема. І маю спокій.

—: А чого це їжак не прибув до мене? — спохмурнів Вовк.

Лисиця глянула на запалі боки Вовка і зразу відсунулася якнайдалі од нього. Вона добре знала звички голодних вовків. Щоб відвернути від себе увагу, вона помахала хвостом і солодко промовила:

— Чула я, наш всесильний володарю, що їжаки бунтують, нікому не хочуть коритися, під дубом своє царство заснували.

— їжаки? — здивовано закричав на весь ліс Вовк.— їжаки бунтують? їм захотілося свого царства? Сюди їх, сюди, Лисице, приведи негайно! Я їм покажу і царство, і як бунтувати!

Лисиця швидко побігла у ліс, надибала великого дуба. їжаки всією громадою саме обідали.

— Добридень вам, любі їжаки! — привіталася Лисиця.

— Сідай, сусідко, гостею будеш,— промовив старий їжак.

— Дякую за хліб-сіль, дорогі сусідоньки,— улесливо проспівала Лисиця.— Великий цар Вовк запрошує вас до себе на раду.

— Чого йому треба від нас? — запитав їжак.

— Не знаю,— збрехала Лисиця.

— Скажи Вовкові,— поважно промовив їжак,— що ми не його піддані і на раду до нього не збираємось.

Лисиця навіть не попрощалася з їжаками, а чимдуж понесла новину Вовкові. Ще здалека побачила, як Гадюка і Вовк шматують старого Тхора. Злякано озирнулася, сховалася за кущем свирбигузу і прошепотіла: "Це ж вони і мене з'їдять. Що для них двох старий і сухий Тхір! Ні, я близько до них не підійду".

Як тільки були облизані тхорові кісточки, Лисиця вибігла з-за куща, низько вклонилася Вовкові і, тремтячи від страху, пробелькотіла:

— Була я, великий царю, у їжаків.

— Де ж вони? — гавкнув Вовк.

— Не хотять іти до тебе, великий володарю. Кажуть, що ти їм не... не цар...

— Що-о-о? — заревів Вовк.— Ти чула, Гадюко, що роблять під дубом їжаки?

— Чую, чую, мій володарю,— просичала Гадюка.— Треба знищити тих клятих вільнодумців. Вони і мені, і моїм родичам погрожують, а синові навіть хвоста відкусили, ледве живий утік.

— Збирайте свої війська,— закричав Вовк,— і я поведу армію на їжаків! Зітру їх з землі! І дуба їхнього знищу!

Надвечір Лисиця привела своє військо, а Гадюка — своє. Позбирав і Вовк зграйку голодних сухоребрих вовків. І посунуло те військо на країну їжаків. Наступного дня під вечір дісталися нарешті до дуба.

— Гей, їжаку! — зарепетував Вовк.— Вийди і поклонися мені!

— А хто ти такий? — спокійно запитав їжак.

— Я — цар Вовк!

— Не знаю такого.

— Що-о-о?! — заревів не своїм голосом Вовк, аж листя на дубі затремтіло.— Скручуйте непокірних їжаків — і живцем подавайте мені їх на вечерю!

Гадюки першими кинулися в бій. Нишком повзли вони у високій траві до дуба. Та їжаки не дрімали: зненацька напали на своїх ворогів і повідгризали їм голови. Як побачив те Вовк, то ще лютішим став.

— Веди, Лисице, своє військо! — загорлопанив Вовк, аж земля затряслася.

— Ой, царю великий,— простогнала хитра Лисиця.— Давай разом будемо наступати. Тоді й переможемо.

— Мудро порадила! — гаркнув Вовк і повів своє сухоребре військо на їжаків. Лисиця ж не поспішала.

їжаки зразу згорнулися у клубочки. Голодні вовки накинулися на здобич — і від болю страшенно завили, їхні чорні пащі накололися на гострі-прегострі колючки. їжаки накочувалися на вовків своїми колючо-вогняними клубочками і відтісняли тих до болота. Вовки перелякано задкували. Багато їх і затонуло в тих болотах.

А з десяток закривавлених вовків разом зі своїм царем, шкутильгаючи, дременуло додому. Лисиця із військом ще раніше намилила ноги.

Так хоробрі і дружні їжаки перемогли своїх ворогів, а лютий цар Вовк ніколи вже не захоче вечеряти їжаками.